

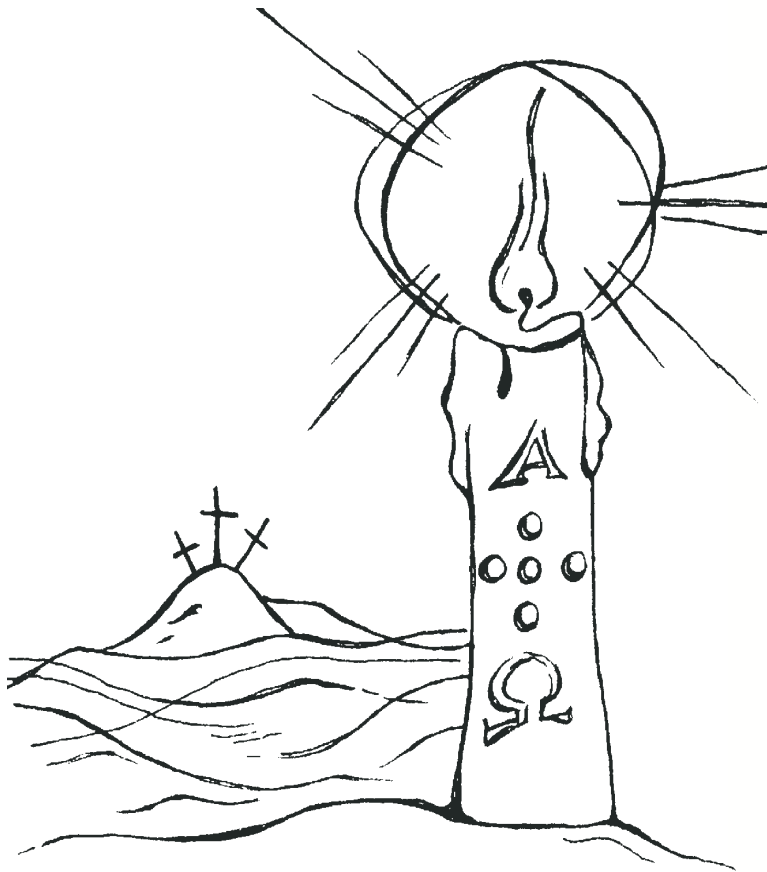
WSPÓLNOTA W MISJI

biuletyn Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego w Polsce

Nr 60

styczeń–luty–marzec–kwiecień 2003

Warszawa

Pascho, wielka i święta!

Pascho, wielka i święta!

O, Chryste!

O, Mądrości!...

Zezwól nam na komunię z Tobą

w dniach Królestwa Twego,

kiedy nie będzie już wieczorów!

Dlaczego dni

nie będą miały zmierzchów?

Dlatego, że Słońcem

będzie nie coś stworzonego,

lecz Jezus Chrystus.

Wzejdzie to Słońce jeden raz

i już na wieki wieków.

Nigdy nie zajdzie,

nic Go nie przyćmi,

żadna chmurka nie zastoni,

żaden Jego promień

nikogo nie opali!

Nie niktąca światłości,

Piękno niedocieczone,

Radości wieczna! Amen

W NUMERZE:

W drodze do Nairobi – cz. III

Informacje na temat 14. Zgromadzenia Ogólnego WŻCh 2

Przygotowanie do podjęcia decyzji 4

Warto przeczytać 5

Zgromadzenie Narodowe

Kandydaci do Rady Wykonawczej i Komisji Rewizyjnej 6

Program, nowowybrane władze 7

Moja przygoda z Taizé 8

Bóg moim Ojcem 9

Po co żyjemy 11

Informacje, prośby, serdeczności 12

Znajdziesz na stronach www 13

Domy rekolekcyjne zapraszają 14

Kalendarium, intencje 16

W drodze do Nairobi – cz. III

POŚLANI PRZEZ CHRYSYUSA, CZŁONKOWIE JEDNEGO CIAŁA

„Podobnie jak jedno jest ciało, choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak też jest i z Chrystusem.” (1 Kor. 12, 12)

W dniach od 30 lipca do 8 sierpnia 2003 roku odbędzie się w Nairobi w Kenii

XIV Zgromadzenie Ogólne Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego.

Poniżej kolejne informacje na temat wspólnego zaangażowania się w jego przygotowanie, (Biuletyn PROJECTS nr 122 z grudnia 2002 roku).

Aktualne informacje na temat Zgromadzenia i przygotowań można znaleźć na stronie internetowej: <http://www.cvx-clc.net>

Drodzy przyjaciele,

(...) Patrząc wstecz na nasze ostatnie Zgromadzenie w 1998 roku, możemy dostrzec jak Duch Boży nas zapraszał, rzeczywiście wzmacniając swoje pragnienie wobec nas, abyśmy znajdowali i wykorzystywali nowe sposoby, nowe drogi, aby być bardziej zjednoczeni w jednym ciele, zachowując świadomość bogactwa związanego z różnorodnością tego ciała. Dla pomocy w modlitwie o tę łaskę proponujemy medytację w oparciu o temat i wersety biblijne z 14. Zgromadzenia Ogólnego.

Będziemy się modlić, abyśmy mogli czynić postępy z tą samą gorliwością, którą wyraził święty Paweł: „na mocy danej mi przez Boga łaski” (Rz 15,15). Otrzymałszy tę samą wiarę, będziemy w stanie stawiać kolejne kroki naprzód, cokolwiek one mogą oznaczać. O ile tylko nie zatracimy widzenia Tego, który wzywa nas do pełni życia: „Ja przyszedłem po to, aby [owce] miały życie, i miały je w obfitości.” (J 10,10)

José Maria Riera
Prezydent

Gilles Michaud
Sekretarz Wykonawczy

Spotkanie z Chrystusem w Ciele

W duchu ignacjańskiej powtórki, proponujemy, by biuletyn PROJECTS 122 pogłębił poprzednie doświadczenia modlitwne. PROJECTS 119, 120 i 121 były skierowane do wszystkich członków WŻCh z intencją przygotowania ich do nadchodzącego 14. Zgromadzenia Ogólnego w Nairobi.

* W biuletynie PROJECTS 119 poinformowaliśmy o tematyce, dacie oraz miejscu Zgromadzenia Ogólnego.

* W numerze 120 PROJECTS wszyscy członkowie WŻCh zostali zaproszeni do rozpoczęcia przygotowań do Zgromadzenia, m.in. poprzez powołanie narodowego zespołu przygotowawczego, który miałby za zadanie rozpocząć wewnątrz wspólnoty narodowej proces rozeznania.

wania. W tymże biuletynie przedstawiono dwa wizerunki – „wizerunek członka WŻCh” oraz „wizerunek wspólnoty WŻCh”.

Spójrzmy na fragment wybrany z „wizerunku wspólnoty WŻCh”: „Jest ona [WŻCh] ciałem apostołskim, które gromadzi osoby zjednoczone przez Boże wezwanie do przeżywania swojego świeckiego powołania we wspólnocie zakorzenionej w duchowości świętego Ignacego. W tym apostołskim ciele, wchodząc w konkret każdej wspólnoty lokalnej, razem rozeznajemy w jaki szczególny sposób mamy dzisiaj uczestniczyć w misji Jezusa Chrystusa zgodnie z Jego wolą wobec nas. I tak, wspólnota, formując i wspierając nas, posyła nas do kompetentnej posługi, wykorzystującej wszystkie uzdolnienia dane nam przez Pana.”

* W numerze 121. PROJECTS przedstawiony został cel Zgromadzenia: prośbę do Boga o łaskę dojrzewania do bycia wspólnotą apostołską. W naszej modlitwie błagalnej prosimy Pana, aby przygotował światową WŻCh do pełnego podjęcia tego wciąż ujawniającego się wezwania, byśmy stawali się „posyłanymi przez Chrystusa członkami jednego ciała”. Zostało nam przypomniane, że charyzmat ignacjański jest w swej istocie apostołski (por. Z0 8), zaś Jezus powołuje nas abyśmy „towarzyszyli Mu, by mógł wystać nas na głoszenie nauki” (por. Mk 3,14).

Niektóre wspólnoty narodowe WŻCh uświadomiły nas, że są już zaangażowane w rozeznawanie, posyłanie, wspieranie i wzajemne ocenianie się w misji, jako jedno ciało apostołskie. Możemy o nich powiedzieć, że są jak ziarenka gorczycy z przypowieści ewangelicznej (Mt 13, 31–32), które choć małe staną się drzewami. Ujawniają one dzisiaj charyzmat ignacjański odkrywany wewnątrz całego ciała WŻCh.

Miejcie w pamięci „wizerunek wspólnoty WŻCh” oraz owe sugestie podczas modlitwy. To jednak, co proponujemy, nie jest jedynie materiałem do refleksji. Chcemy

raczej zaproponować poddanie rewizji naszego nastawienia wobec nowego „modo de proceder”, czyli sposobu funkcjonowania WŻCh jako ciała apostołskiego. Stąd też, poniższe punkty mogą nas przygotować do otwarcia się podczas naszej indywidualnej i wspólnotowej modlitwy, abyśmy mogli poszukiwać odpowiedzi na to, czego Pan oczekuje teraz od WŻCh. Poniżej punkty są oparte na Wezwaniu Króla z *Ćwiczeń Duchownych* (ĆD 91).

Wezwanie Zmartwychwstałego

Historia: Weźmy fragment z Ewangelii św. Jana 20, 19–23 oraz zwięźłą historię naszej własnej wspólnoty. W ciągu tych ostatnich lat dzieliliśmy z Panem stół Pański. Wielokrotnie odczuwaliśmy radość z obecności Pana i zupełnie szczerze możemy przypomnieć wiele rzeczy, które „uczyniliśmy dla Chrystusa” (ĆD 53). Dane nam było przy różnych okazjach odczuwać obecność samego Jezusa łamiącego chleb, „...i dawał uczniom, by podawali im” (Mk 6,41). Poznawaliśmy, że jesteśmy narzędziami w Jego rękach i służącymi na ucztach przygotowanych dla wszystkich.

Jednak, być może czasami mieliśmy poczucie, że jesteśmy zamknięci w naszym własnym Wieczerniku bez Pana. Czuliśmy coś w rodzaju paraliżującej obawy, my, którzy przez wzgląd na powołanie (którego centrum jest Eucharystia), uważaliśmy siebie za zaproszonych gości. Do tego nawet stopnia, że wydawało nam się, że skoro tak wiele razy dzieliliśmy stół z Jezusem to już mamy udział w Królestwie. A jednocześnie stajemy się niespokojni, kiedy przypomnimy sobie ostrzegawczą przypowieść o ucztach, którą wyprawił król swojemu synowi: „*Uczta weselna wprawdzie jest gotowa, lecz zaproszeni nie byli jej godni. Idźcie więc na rozstajne drogi zaproszenie na ucztę wszystkich, których spotkacie. (...) Przyjacielu, jakże tu wszedłeś nie mając stroju weselnego? (...) Bo wielu jest powołanych, lecz mało wybranych.*” (Mt 22, 1–14)

Wprowadzenie pierwsze – ustalenie miejsca: Tutaj popatrzymy na naszą wspólnotę, tak jakby to było „*wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia*” (J 20, 19): ostatnia wieczerza z Jezusem pozostaje świeżym wspomnieniem, podobnie jak Jego trudna do pojęcia męka, a teraz dotyka nas kryzys idei królestwa, kryzys nadziei.

Wprowadzenie drugie – prośba o łaskę, której pragnę: „tutaj będzie to prośba do Pana, Boga naszego o łaskę abyśmy [WŻCh] nie byli głusi na Jego wołanie, ale gotowi i ochoczy do spełnienia Jego najświętszej woli.”

Punkt pierwszy – umieszczę siebie przed Zmartwychwstałym Panem: „...*przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!».* A to powiedziaławszy pokazał im ręce i bok.” (J 20, 19–20a)

Zmartwychwstały objawia się wspólnocie w aktualnych, konkretnych okolicznościach. Zmartwychwstały

objawia się wspólnocie uczniów w jej konkretnej, aktualnej sytuacji, w konkretnych okolicznościach. Dokładnie w momencie, kiedy obawy i lęki uczniów przestąpiły w nich samych to oryginalne tworzywo, którym byli w rękach Pana, i które Pan zamierzał kształtować, urabiać. Z tego właśnie powodu apostołowie ciągle jeszcze widzieli Pana jako Ukrzyżowanego, a nie Zmartwychwstałego.

Wychodząc od obecnego stanu w jakim się znajduje, wspólnota musi ulec przemienieniu przez Pana. Aby tak się stało musimy przygotować się na przyjęcie postania pokoju naszego Pana. Tylko przeżycie wielkanocne może oderwać nas od napętniającego lękiem zamknięcia w sobie i otworzyć mury naszych wieczerników.

W obecności Zmartwychwstałego, wspólnota zaczyna doświadczać spełnionej uczt królewskiej – uczt otwartej dla wszystkich, a zwłaszcza dla tych wybranych przez Boga: biednych, chorych, grzesznych...

Punkt drugi – patrzeć jak Król przemawia do wszystkich, którzy do Niego należą, mówiąc: „*«Jak Ojciec Mnie posłał tak i Ja was posyłam».* Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: *«Weźmijcie Ducha Świętego!»*” (J 20, 21–22).

Dla uczniów taka misja jest czymś nowym. Przed męką Jezusa byli rozsyłani po dwóch, do pracy apostołskiej (Mk 6, 7; Łk 10, 1). Byli przeświadczeni o swoim osobistym powołaniu i wypełnianiu misji (J 1, 35n). A kiedy powrócili, dzielili się swoimi osiągnięciami i nadziejami z Panem (Łk 10, 17).

Teraz zaś, wraz ze Zmartwychwstałym, stają przed nowym: biorą na siebie odpowiedzialność za misję Jezusa. To od nich zależy, czy „odpuszczą, czy zatrzymają grzechy”, czy zniszczą, czy nie, machinę śmierci. Co więcej, są posłani jako wspólnota apostołska. Przyjmują nową paschalną rzeczywistość, w której żyją jako Ciało Zmartwychwstałego tak, by panowanie Króla stało się obecne pośrodku świata i jego historii.

Jednak nie mogłoby to się wydarzyć bez daru Ducha Świętego. Misja, którą odebrali jest darem, łaską. Łaską, która również nam daje możliwość wypełnienia postanowienia poprzez obecność Ducha Świętego. Ponieważ misja ta jest misją Jezusa, musi być proroczą. Ciało apostołskie będzie przede wszystkim nosicielem nadziei: „*Duch Pański (...) posłał mnie abym ubogim niósł dobrą nowinę*” (Łk 4, 18)

Punkt trzeci – zastanowić się nad tym, co dobrzy poddani powinni odpowiedzieć Zmartwychwstałemu.

Odpowiedzieć jak Tomasz, „*Pan mój i Bóg mój!*” (J 20, 28). Chcemy być i jesteśmy wdzięczni, że to Pan jest tym, który jest ośrodkiem naszej wspólnoty. On pokłada w nas nadzieję, że będziemy nieść misję, którą otrzymał od Ojca, aż zostanie wypełniona. Jezus pobudza nas, byśmy, jako Wspólnota Życia Chrześcijańskiego „wyzwolili się z miłości własnej, swoich pragnień i wła-

snych korzyści” (ĆD 189). Czyni On Wspólnotę gotową do podjęcia nowego, paschalnego wymiaru bycia postaciami jako ciało apostołskie.

Przyjmujemy odpowiedzialność za misję, a przez to już nie żyjemy zamknięci w naszym własnym wieczniku. Jesteśmy przygotowani, by ponad wszystko szukać Jego woli: poprzez poważne, apostołskie rozeznawanie, które otwiera na świat, prowadzi do „czucia wraz z Kościołem” i współodczuwania z ludźmi na całym świecie, „byśmy (...) pragnęli tylko tego i tylko to wybierali, co nas [WŻCh] bardziej prowadzi do celu, dla którego zostaliśmy stworzeni” w Kościele (ĆD 23).

Przyswajamy sobie owe głębokie zalecenia, znajdujące się w Ćwiczeniach przed „trzema porami na dokonanie w każdej z nich rozsądnego i dobrego wyboru”: pragnąc, by wybór „wydał owoce znamienne i bardzo miłe Bogu, naszemu Panu” (ĆD 174).

Rozmowa końcowa: Ci, którzy bardziej chcą dać dowód swojej miłości... „i bardziej chcą służyć” powiedzą „*Odwieczny Panie wszystkich rzeczy! Oto przy Twojej łaskawej pomocy ofiaruję się w obliczu nieskończonej dobroci Twojej i przed chwalebny Matką Twoją... Chcę tego i pragnę i taka jest moja przemyślana decyzja... Jeżeli Twój najświętszy Majestat zechce Mnie wybrać i przyjąć do takiego rodzaju życia i stanu*” (ĆD 97, 98).

Addycja piąta: „*Po zakończeniu ćwiczenia, przez kwadrans ... będę ... zastanawiał się, jak mi się powiodło w kontemplacji lub rozmyślanii.*” [ĆD 77]

Wraz z tym numerem PROJECTS, pojawił się już komplet biuletynów poświęconych tematyce Nairobi. Chcielibyśmy, żebyście jak najszybciej przystali nam do refleksji waszego Zespołu Przygotowawczego. Pomoże nam to w przygotowaniu Zgromadzenia.

Przygotowanie do podjęcia decyzji

Propozycja I

MEDYTACJA: Talenty (Mt 25, 14–30)

Talent to 26 – 34 kg złota lub srebra. Przeliczony na denary liczył 5 tysięcy denarów, czyli 5 tysięcy dniówek robotnika niewykwalifikowanego. Wyobraźmy więc sobie, co oznacza podwojenie tej kwoty lub przyniesienie zysku wielokrotnionego! Talenty to moje uzdolnienia, ale przede wszystkim taski otrzymane od Boga – przede wszystkim dla innych ludzi.

Prośba o taskę: Poprośmy w tej medytacji o taskę uświadomienia sobie darów, uzdolnień otrzymanych od Boga i umiejętność postugiwania nimi zgodnie z wolą Boga.

1. Uświadomienie miejsca: wyobraź sobie scenę z przeczytanej Ewangelii, a następnie siebie przed Bogiem jako tego, któremu Bóg powierza tak wiele darów z miłości do ciebie i do innych ludzi

2. Moja historia: jak ujawniały się te talenty, w jaki sposób służyłem nimi...

3. Dotknięcie Boga: zatrzymaj się nad tym darem, który przynosił najwięcej pożytku lub który cię w jakiś sposób porusza, zatrzymuje...

4. Powierzenie Bogu: ofiaruj ten talent Bogu z prośbą o dalsze postugiwanie się nim i rozeznaniem...

5. Modlitwa: „Ojcze nasz”

Propozycja II

MEDYTACJA: Co wybrać? (J 15, 16)

I. Przygotowanie do medytacji – dalsze: przypomnienie sobie kryteriów wyboru, postaw i dynamiki rozeznawania oraz ustalenie przedmiotu rozeznania.

1. Ignacjańskie kryteria pomocne do dokonywania wyboru:

– Podstawowe kryterium wyboru („magis”): Stałe niezaspokojone pragnienie działania dla „większej chwały Boga i większego pożytku dla dusz, czyli na rzecz powszechnego dobra”.

– Nagły charakter: obszary zaniedbane, porzucone przez innych, gdzie dusze są bardziej potrzebujące; obszary bardziej zagrożone zalewem zła; obszary negatywne nastawione do Kościoła.

– Powszechny charakter oddziaływania: brać pod uwagę możliwość szerszego zasięgu oddziaływania, tak własnego, jak i poprzez tych, do których docieramy, aby przekazywali dalej.

– Jakość i trwałość oddziaływania: wybierać raczej te prace, które sprzyjają większemu dobru, co do jakości i trwałości wpływu.

2. Postawy z jakimi powinno się podejmować rozeznawanie:

– Obiektywne ocenianie rzeczywistych potrzeb i – w tym kontekście – pożytku wynikającego z naszego działania.

– Oczyszczenie motywacji: nie troszczyć się o ich odźwięk zewnętrzny, tj. uznanie i ocenę wśród ludzi. Podejmowane prace i dzieła mogą być podejmowane z pokorą i niepozorne. Mogą być spektakularne i budzące podziw. Ważne, aby nie popaść w niebezpieczeństwo zaspokajania przede wszystkim własnych potrzeb, ani też nie działać dla własnej chwały, a tym samym nie pogrążyć się w pysze i upodobaniu w sobie.

– Trzeźwa ocena naszych możliwości: brać pod uwagę talenty i predyspozycje, jakimi dysponujemy tak, aby zadania, jakie przed sobą stawiamy, były możliwe do realizacji.

3. Uwagi dotyczące dynamiki rozeznania:

– Uświadomienie sobie ogólnego celu powołania (baza): coraz pełniejsza służba Chrystusowi w Kościele, w WŻCh w łączności z innymi.

– Trzy etapy rozeznania: modlitwa (modlitwa o światło Ducha Świętego; refleksja; rozeznanie głębokich odczuć); oczywistość do wydania opinii (po naradzeniu się z innymi, zasięgnięciu opinii u osób kompetentnych, posiadających szczególne dary, by wychwycić oczywistość); wysiłek, by szukać potwierdzenia na każdym etapie (np. głęboki pokój u osoby i członków wspólnoty).

– Podjęcie decyzji

– Działanie

– Rewizja

Tabela I: (Gdybym np. podjął proponowaną funkcję, zadanie, to co byłoby plusem, a co minusem tej decyzji):

Podejmuję zadanie:

Co jest zyskiem? (+)

Co jest stratą? (-)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Tabela II: (gdym nie podjął tego zadanie to jakie są pozytywne, a jakie negatywne strony tej decyzji?):

Pozostaję na tym samym miejscu:

Plusy pozostania (+)

Minusy pozostania (-)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

II. Przygotowanie do medytacji – bliższe: Przeczytam tekst z Pisma Świętego (2 razy) i potrąm z nim chwilę przed Bogiem. Uświadomię sobie miłość Boga do mnie...

III. Medytacja:

Prośba: Proszę Pana Boga, aby wszystkie moje zamiary, decyzje i czyny były skierowane w sposób czysty ku większej czci i chwale Jego Boskiego Majestatu.

Rozmyślanie: Rozważę przed Bogiem to, co umieściłem w tabeli I i zapytam Boga jak On to widzi... Zwrócę uwagę na to, co mnie porusza, dotyka, zatrzymuje... To Bóg działa we mnie przez poruszenia... Co to dla mnie znaczy?

Następnie uczynię tak samo z wynikami tabeli II.

Ofiaruję Bogu owoce mojej modlitwy...

IV. Rozmowa końcowa (jakby przyjaciel rozmawiał z przyjacielem): z Matką Bożą (i modlitwa „Zdrowaś Mario”); z Jezusem (i modlitwa „Duszo Chrystusowa”); z Bogiem Ojcem (i modlitwa „Ojcze nasz”)

Oprac. Krystyna Seremak

WARTO PRZECZYTAĆ! WARTO PRZECZYTAĆ! WARTO PRZECZYTAĆ! WARTO PRZECZYTAĆ!

Anselm Grün,

Sercem i wszystkimi zmysłami. Refleksje na każdy dzień roku,

Jedność, Kielce 2001

Krótkie, jednostronicowe teksty w układzie „na każdy dzień roku” benedyktyńskiego mnicha, Anselma Gruna wpisują się w szeroki cykl krótkich rozważań religijno-moralnych wydawanych w ostatnich latach. Polskim mistrzem gatunku jest niewątpliwie ks. Mieczysław Maliński („Modlitwa na każdy dzień”, „ramki” w „Tygodniku Powszechnym”...), a mistrzem międzynarodowym ojciec Anthony de Mello ze swymi „Minutami nonsensu”, „Śpiewem ptaka”, „Modlitwami żaby”. Ojciec Grün pisze teksty trochę dłuższe niż ks. Maliński i zdecydowanie „poważniejsze” niż ojciec de Mello, w związku z czym wydają się trudniejsze w odbiorze. Lektura codziennie jednego tekstu zachęca (zmusza?) do myślenia, choć czasem nie bardzo wiadomo, czy autor daje nam wskazówkę „idź w prawo”, czy może raczej „idź w lewo”. Jako przykład niech posłuży cytat z 8 grudnia: *Rozumiemy dziś bardzo dobrze, jak uzdrawiające znaczenie mają zwierzenia. Właśnie dlatego, że wielu ludzi jest dzisiaj niezdolnych do prawdziwej komunikacji, muszą się oni ponownie nauczyć wyrażać siebie, aby w ten sposób doświadczyć uwolnienia od wewnętrznych napięć. (...) Jednak równie ważne jest, gdy o swych problemach umie się najpierw zamilczeć zamiast zaraz o nich opowiadać. Można bowiem wewnętrzne zdarzenia i procesy przegadać. (...)*

I takie przeciwstawienia, spojrzenia na problemy z różnych perspektyw są częste w przemyśleniach ojca Anselma. Lektura ta nie przyniesie Wam świętego spokoju. Przy kolejnych, codziennych lekturach, przychodzi mi do głowy taka myśl: jeśli życie religijne jest odległe od codzienności choćby o milimetr, to coś w nim jest nie w porządku. Dowód? Cytat z 19 grudnia: *Chociaż modlitwa przy stole nie jest najwyższą formą pobożności, a często co najwyżej tylko rutyną, to przecież pozwala odczuć, że jedzenie jest aktem świętym i że spożywamy dary z ręki Boga.*

Łukasz Piskorski

Kandydaci do Rady Wykonawczej i Komisji Rewizyjnej WZCh w Polsce

Błaszkiwicz Teresa (1954) – Toruń, Pielgrzym
W WZCh od 1988 r.; przymierze stałe: 3.02.1996

Petnione funkcje i zaangażowania apostolskie: Przewodnicząca Komisji Rewizyjnej, Koordynator zespołu ds. koncepcji Szkoły Lidera. Zaangażowanie się w pracę nad Szkołą Lidera WZCh.

Zadania stojące przed WZCh: budowanie WZCh jako wspólnoty rozeznającej, na wszystkich poziomach jej struktur; uporządkowanie spraw organizacyjnych i procedur, tak by WZCh stała się organizacją bardziej czytelną dla nas samych i dla innych; umocnienie wspólnoty lokalnej i roli Rady Głównej; Szkoła Lidera jako zadanie całej wspólnoty – dla wspólnoty i innych; rozwój liczebny wspólnoty, m.in. poprzez dzielenie się duchowością ignacjańską; dialog i partnerstwo z innymi, w szczególności z jezuitami. Podjąć temat: Powołanie do WZCh a stan życia, czyli WZCh w Polsce jako wspólnoty osób samotnych i małżonków.

Kandyduje na funkcję: prezydenta, wiceprezydenta ds. apostołstwa., wiceprezydenta ds. formacji, doradcy.

Bolewska Anna (20.01.1952), Warszawa, Św. Szczepan
Kandyduje na funkcję: doradcy.

Bolewski Tadeusz (03.11.1951), Warszawa, św. Szczepan
Kandyduje na funkcję: w Komisji Rewizyjnej.

Chwedkowski Tadeusz (06.06.1951), Kalisz, Agape
Kandyduje na funkcję: w Komisji Rewizyjnej.

Dybowska Ewa (3.10.1973), Kraków, Viator
Kandyduje na funkcję: doradcy, w Komisji Rewizyjnej.

Dziedziela Urszula (14.05.1957), Kalisz, Agape
Kandyduje na funkcję: w Komisji Rewizyjnej.

Dziewierska Anna 23.02.1955, Piotrków Tryb., Bobolanie
Kandyduje na funkcję: w Komisji Rewizyjnej.

Federowicz Grażyna (3.04.1959), Warszawa, Juda Tadeusz
Kandyduje na funkcję: w Komisji Rewizyjnej

Gleba Elżbieta (20.02.1963), Lublin, Dinozaury
Kandyduje na funkcję: doradcy.

Gontarczyk Joanna, Warszawa, Św. Szczepan
Kandyduje na funkcję: w Komisji Rewizyjnej.

Hudzik Krzysztof (9.03.1959), Lublin, Grupa Matżeństw
Kandyduje na funkcję: doradcy.

Jęczyk Anna (18.05.1963), Radom, Św. Kazimierz
Kandyduje na funkcję: doradcy.

Kowalski Jarostaw (8.08.1968), Lublin, wspólnota absolwentów
Kandyduje na funkcję: doradcy, w Komisji Rewizyjnej.

Litwiniak Teresa, Warszawa, św. Andrzej Bobola
Przymierze stałe: 30.06.1999
Petnione funkcje i zaangażowania apostolskie: współodpowie-

dzialna za wspólnotę lokalną. Praca zawodowa, pomoc w ĆD, powołanie fundacji związanej z powstaniem „Domu ulgi w cierpieniu” w Polsce.

Zadania stojące przed WZCh: dzielenie się swoim charyzmatem, a przez to bycie bardziej obecnym, zauważalnym w Kościele.

Kandyduje na funkcję: skarbnika, w Komisji Rewizyjnej.

Maciąg Anna (23.07.1965), Piotrków Tryb., Przymierze
Kandyduje na funkcję: w Komisji Rewizyjnej.

Nawałka Ewa (12.06.1958), Kraków, Viator
Kandyduje na funkcję: doradcy.

Nowakowski Hubert (08.03.1967), Lublin, wspólnota absolwentów
Kandyduje na funkcję: doradcy, w Komisji Rewizyjnej.

Pociejewska Anna (05.07.1951), Trójmiasto, Manresa
Kandyduje na funkcję: doradcy, w Komisji Rewizyjnej.

Rogalska Barbara (19.11.1952), Warszawa, Juda Tadeusz
W WZCh od 1985, przymierze stałe: 1992
Petnione funkcje i zaangażowania apostolskie: współpraca z Radą Ruchów Katolickich środowiska warszawskiego i z Ogólnopolską Radą Ruchów Katolickich, prowadzenie Biblioteki Parafialnej.

Zadania stojące przed WZCh: troska o budowanie wspólnoty, szczególnie formowanie animatorów.

Kandyduje na funkcję: wiceprezydenta ds. apostołstwa, skarbnika, doradcy.

Rychlińska Barbara (10.08.1978), Szczecin, Sykomora
Kandyduje na funkcję: doradcy

Seremak Krystyna (23.03.1957r.), Warszawa, Znak
W WZCh od 1985r, przymierze stałe: 1993

Petnione funkcje i zaangażowania apostolskie: animator, wiceprezydent ds. formacji. Praca formacyjna, katecheza młodzieży, pomoc w ĆD w domach rekolekcyjnych.

Zadania stojące przed WZCh: podejmowanie inspiracji wspólnoty światowej, włączenie się w proces formacyjny przechodzenia od „wspólnoty apostołów” do „wspólnoty apostołskiej”; budowanie komunii wspólnoty krajowej (dzielenie się dorobkiem wspólnot lokalnych i podstawowych); pogłębianie tożsamości WZCh – droga przymierza i zobowiązania dotyczące stowarzyszenia; podejmowanie powołania i formacji lidera, animatora, koordynatora; formacja prewspólnot; współpraca z Towarzystwem Jezusowym.

Kandyduje na funkcję: wiceprezydenta ds. formacji, doradcy.

Staszewska Bożena (7.01.1962), Piotrków Tryb, Przymierze
Kandyduje na funkcję: w Komisji Rewizyjnej.

Walter Antoni, (28.10.1946 r.), Trójmiasto, Radość
Kandyduje na funkcję: doradcy.

Wierszyto Elżbieta, Toruń
Kandyduje na funkcję: doradcy, w Komisji Rewizyjnej.

„Posłani przez Chrystusa – członkami jednego ciała”

Zgromadzenie Krajowe WŻCh

25–27.04.2002

Program

25.04 (piątek – dzień przyjazdu)

- od 17.30 – Recepcja
- 19.30 – Kolacja
- 20.30 – Eucharystia

26.04 (sobota)

- 7.00 – Czas na modlitwę poranną
- 8.00 – Śniadanie
- 9.00 – Uroczysta Eucharystia
- 10.00 – Część I.
- 1. Sprawozdania z pracy Rady Wykonawczej i Komisji Rewizyjnej:
 - Prezydent w imieniu ustępującej Rady
 - Skarbnik
 - Komisja Rewizyjna
- 2. Głosowanie dotyczące udzielenia absolutorium
- 3. Zatwierdzenie sprawozdania finansowego
- 4. Zatwierdzenie budżetu
- 5. Głosowanie nad udzieleniem absolutorium
- 11.00 – Przerwa na kawę
- 11.30 – Część II. Ocena przebytej drogi WŻCh w Polsce w latach 1999-2003
- 1. Oceny drogi Wspólnoty w latach 1999-2003 przygotowane przez delegatów
- 2. Wnioski z pracy osób odpowiedzialnych za WŻCh w Polsce
- 3. Dyskusja: Jakie nasuwają się wnioski, jakie sugestie na przyszłość
- 13.30 – Obiad

- 15.00 – Część III. Zmiany w Statucie WŻCh
- 1. Głosowanie poprawek wprowadzonych do Statutu przy rejestracji WŻCh
- 2. Głosowanie zaproponowanych zmian w Statucie
- ok. 16.30 – Przerwa na kawę
- 17.00 – Część IV. Wybory nowych władz WŻCh w Polsce
- 1. Powołanie komisji skrutacyjnej
- 2. Wybory Rady Wykonawczej WŻCh
- 3. Wybory Komisji Rewizyjnej
- 18.00 – Kolacja
- 19.00 – Kwadrans modlitwy dziękczynnej za wspólnotę i osoby wybrane do władz WŻCh
- Wprowadzenie do porannej refleksji modlitewnej
- Ukonstytuowanie się nowych władz WŻCh

27.04 (niedziela)

- Część V. Ustalenia związane z dalszą drogą WŻCh w Polsce
- 7.00 – Osobista refleksja modlitewna dotycząca WŻCh
- 8.00 – Śniadanie
- 9.00 – Perspektywy rozwoju WŻCh
- 1. Kierunki rozwoju Wspólnoty: praca nad materiałem dotyczącym dalszej drogi Wspólnoty
- 2. Refleksja (ewentualne uzupełnienia)
- 3. Zatwierdzenie wytyczonych kierunków rozwoju WŻCh
- ok.10.30 – Przerwa na kawę
- 11.00 – Podsumowanie obrad
- Informacje i plany na przyszłość
- 11.45 – Przerwa
- 12.00 – Eucharystia i rozestanie
- 13.00 – Obiad kończący spotkanie

Nowowybrane władze WŻCh w Polsce

Rada Wykonawcza

- Prezydent – **Teresa Błaszkiwicz**
- Wiceprezydent ds. apostołstwa – **Barbara Rogalska**
- Wiceprezydent ds. formacji – **Krzyszyna Seremak**
- Skarbnik – **Teresa Litwiniak**
- Doradca – **Elżbieta Gleba**
- Doradca – **Elżbieta Wierszyto**
- Doradca – **Ewa Dybowska**

Komisja Rewizyjna

- 1. **Tadeusz Bolewski**
- 2. **Jarosław Kowalski**
- 3. **Bożena Staszewska**
- 4. **Hubert Nowakowski**
- 5. **Grażyna Federowicz**

Moja przygoda z Taizé

Moja przygoda z Taizé rozpoczęła się w 1999 roku. Był to okres, w którym szukałam swego miejsca w Kościele, takiego, które nie byłoby miejscem spotkań towarzyskich, ale miejscem gdzie mieszka Bóg. Tak się składa, że wtedy natrafiałam jedynie na ludzi „niedzielnej wiary”, którzy nie żyli nią na co dzień. Powodowało to rozłam w moim sercu, coraz większy i głębszy.

Z czasem przestałam chodzić do kościoła, który wydawał mi się obcy. Nie mogłam jednak oderwać się od pragnienia obcowania z Bogiem, coś mnie ciągnęło do kościoła, jakaś siła mówiła mi: „Idź, spróbuj jeszcze raz, tam znajdziesz ukojenie, tylko musisz uwierzyć”...

Byłam jednak nieugięta, sporadycznie wpadałam do swojej ulubionej kaplicy w Kościele ojców Franciszkanów w Opolu. Jest tam ogromny Chrystus na krzyżu. Ta przejmująca postać Chrystusa, jego twarz, jego oczy, które na każdego patrzą z ufnością i głęboką miłością, mimo bólu. Nieraz poczułam się człowiekiem małej wiary w tych oczach.

Bóg nie czekał jednak na mnie długo... W końcu przyszedł dzień, który wyrył w moim sercu słowo: Taizé.

Mówią, że Taizé jest właśnie dla ludzi, którzy na nowo uczą się wiary, szukają jej. Niewątpliwie jest miejscem, gdzie doświadczają się miłości Bożej, dzięki któremu człowiek zaczyna dostrzegać Boga we wszystkich przejawach jego Boskości, zaczyna widzieć drugiego człowieka.

Ale co najważniejsze, to jest miejsce, z którego czerpie się siłę wiary i znosi innym. Nie jest ono samo dla siebie. Tysiące ludzi czerpie z Taizé siły witalne wiary, a potem znosi je do swoich parafii i wzbogaca je swoją szczerą pomocą i zaangażowaniem w wierze i pomocy drugim.

Zajmuję się organizowaniem pielgrzymek zaufania przez ziemię w duchu Taizé od 1999 roku.

Każdego roku przychodzą setki osób, wśród których wielu jest takich, jak ja kiedyś – szukających Boga.

Co roku w czasie pielgrzymki jesteśmy goszczeni przez ludzi różnej narodowości, którzy otwierają nam nie tylko drzwi do swoich domów, ale i swoje serca.

Okazuje się, że nie ważne jest to, czy jestem Polakiem, czy Niemcem, czy Rosjaninem, czy Amerykaninem – wszyscy znajdą jednakowe ciepło i przyjaźń u domowników na Węgrzech, we Włoszech, w Hiszpanii, w Niemczech, w Czechach czy – jak w tym roku we Francji. I tak rzeczywiście się stało. W Paryżu czekało nas ciepło i zrozumienie. Często okazywało się, że bariery językowe zatarty się właśnie dlatego, że cel, z jakim tam przyjechaliśmy, a mianowicie przeżycie pielgrzymki zaufania, był o stokroć ważniejszy niż problemy językowe czy organizacyjne, dlatego też wymagał od nas prawdziwego zawierzenia i poddania się woli Boskiej – prawdziwej ufności.

Jak co roku, tak i tym razem w Paryżu, pielgrzymka w duchu Taizé okazała się niezwykłym przeżyciem duchowym. Nie ma dla mnie piękniejszego Sylwestra niż ten spędzony w kościele, na modlitwach, na czuwaniu. Wspólne modlitwy w różnych językach o to samo – o pokój na ziemi. To jest takie budujące uczucie – wiemy, że gdzieś tam ludzie bawią się hucznie, mamy też świadomość, że inni gotują się do wojny, – a my modlimy się za nich wszystkich, za cały świat – to jest naprawdę wspaniałe przeżycie, takie duchowe katharsis.

To, co nas łączy jest stokroć silniejsze od tego, co mogłby nas dzielić: jest to wiara.

„...Wspólne trwanie przed Bogiem w modlitwie i śpiewach, w chwilach ciszy pomaga zrozumieć, że wiara nie wymaga odpowiedzi na wszystko, ale pozwala iść naprzód mimo pytań i wątpliwości...”

Papież Jan Paweł II odwiedzając Taizé 5 października 1986 roku powiedział: „...Do Taizé przychodzi się jak do źródła. Wędrowiec zatrzymuje się, gasi pragnienie i rusza w dalszą drogę. (...) Bracia ze wspólnoty Taizé nie chcą was zatrzymać. Chcą być w modlitwie i ciszy napili się obiecanej przez Chrystusa wody żywej, zaznali Jego radości, rozpoznali Jego obecność, odpowiedzieli na Jego wezwanie, a potem poszli dalej świadczyć o Jego miłości, służyć (...) w parafiach, miastach i wsiach, w szkołach i uniwersytetach, we wszystkich miejscach...”

Lidia Alicja Petelnik, Opole

Bóg moim Ojcem

Świadekstwo wygłoszone podczas rekolekcji adwentowych
prowadzonych przez łódzką WZCh

Nasze myślenie o Bogu, nasz obraz Boga jest często nie tylko ograniczony, ale także zafałszowany. Na zniekształcenie obrazu Boga wpływa wiele naszych doświadczeń – zwłaszcza historia życia, a także obawy o siebie, swoją przyszłość, ludzkie potrzeby, pragnienia. Podświadomie boimy się, aby Bóg nam nie zabrał czegoś co jest nam drogie lub też nie zażądał od nas zbyt wiele.

Obraz Boga jest nierzadko naznaczony naszymi doświadczeniami życiowymi, wyniesionymi jeszcze z najmłodszych lat: konfliktami rodzinnymi, niedostatecznym poczuciem bezpieczeństwa a także ograniczoną i uwarunkowaną różnymi brakami miłością rodziców, a szczególnie ojca. Wszystko to ma zasadniczy wpływ na kształtowanie się postawy ograniczonego zaufania do siebie, do ludzi, do świata. Z tą postawą nieufności wchodzimy też w naszą relację z Bogiem.

Aby móc doświadczyć miłości Boga i odkryć Jego prawdziwy obraz, trzeba przekroczyć ograniczenia miłości ludzkiej, która jest niedoskonała i często nas rani. Miłość autentyczna zawsze buduje na prawdzie – prawdzie o ludzkiej szlachetności, dobrej woli, wysiłku, trudzie, ofiarności, ale też słabości, nienasyconiu potrzeb emocjonalnych.

Jedynym skutecznym lekarstwem na zranienia przez ludzi i przez życie może być doświadczenie miłości bezwarunkowej, nieskończonej, a taką miłością kocha tylko Bóg, który jest inny od naszych wyobrażeń.

Bóg mówi do człowieka i objawia mu się na różne sposoby – przez akt stwórczy, przez słowo, przez proroków, przez Jezusa Chrystusa. To właśnie człowiek jest najdoskonalszym dziełem Boga, które ukoronowało całe stworzenie. W pięknie przyrody, jej różnorodności, śpiewie ptaków, szumie morza odnajdujemy wciąż ślady Boga. Wszystko od początku służyło i służy człowiekowi, którego Bóg wywyższył najbardziej, obdarzył rozumem i wolnością, stworzył na swój obraz i podobieństwo.

Bóg powołał mnie z miłości przeznaczył do miłości. Moje życie nie jest przypadkiem. Bóg chciał, abym zaistniała. On mnie pierwszą ukochał miłością nieskończoną, odwieczną; zapragnął mego istnienia i nigdy się nie cofnie. Czuwa nade mną i nad tobą, towarzyszy nam w każdej chwili i bardzo Mu na nas zależy. Św. Augustyn

mówi, że Bóg jest bliższy człowiekowi niż człowiek sam sobie. To kochający Ojciec, a Jego miłość jest bezwarunkowa. Nie mówi: „Będę cię kochał, jeżeli...”. On nas kocha takimi, jakimi jesteśmy, a nie takimi, jakimi chcielibyśmy być. Bóg nie kocha za coś, ale dlatego że jestem. On jest moim najlepszym, najczulszym Ojcem, a ja Jego dzieckiem umiłowanym, zaakceptowanym zanim zaczęłam istnieć. Tej miłości mogę zawierzyć do końca.

Jestem dla Boga kimś jedynym; nie ma dzieci identycznych – nie było, nie ma i nie będzie takiej osoby jak ja – z moimi zdolnościami i ograniczeniami. Moja historia czyni mnie kimś zupełnie jedynym, wyjątkowym i Bóg przyjmuje moją jedyność, przyjmuje taką, jaka jestem, nie stawia żadnych warunków. Jak odpowiem na tę miłość zależy tylko ode mnie – mogę ją przyjąć lub odrzucić, uważając, że nie jest mi potrzebna. Jestem wyjątkowym dzieckiem Boga – ja, ale też i każdy człowiek, także ten, którego nie umiem przyjąć i uważam, że nie powinien być. On też jest potrzebny, by nie było żadnej luki w Bożym planie.

Najpełniejszym i najważniejszym znakiem niezwykłej miłości Boga Ojca do nas jest Jego Syn Jezus Chrystus. To dla nas, dla naszego zbawienia Bóg stał się człowiekiem, doświadczył w życiu wszystkiego oprócz grzechu. Niczego Ojciec Umilowany Mu nie oszczędził. Jezus ofiarował swoje życie za nas, za nasze ocalenie. Jego miłość jest czystym darem, pragnie tylko, abyśmy się otworzyli na przyjęcie tego drogiego daru, który zapewnia nam życie wieczne.

Jezus jest Bogiem żywym, osobowym i bardzo bliskim. Jest obecny w każdym człowieku, jest tu i dziś wśród nas. Objawił nam imię Ojca. Możemy Go adorować, modlić się przed tabernakulum, gdzie mieszka i czeka na nas zawsze. Pozostał z nami pod postaciami chleba i wina. W każdej Eucharystii możemy karmić się Bożym Słowem, przyjmować Ciało i Krew Pańską, czerpać siłę, radość, pokój i szczęście bez miary. Przed Nim nie musimy udawać. Możemy być w pełni sobą, nie musimy się bronić, nie musimy być idealni, nienaganni. On bardzo pragnie naszej obecności, możemy mówić Mu o wszystkim – o radości, o smutku, o bólu, o nadziei. On nas przyjmuje do końca, otacza swoją dobrocią i mówi: „Nie bój się, ja jestem. Wystarczy ci mojej łaski”.

Zastanówmy się, jakie więzy łączą nas z Bogiem. Czy są to więzy miłości, ufności, oddania, czy może lęku o siebie, poczucia obowiązku, poczucia winy? Blińska relacja z Bogiem rodzi pragnienie modlitwy i pobudza do pełnienia Jego woli. Dał nam tego przykład sam Jezus, który modlił się do Ojca, uczył modlitwy uczniów i wypełnił wolę Ojca do końca. Do jakiego Boga ja się modłę? Boga żywego, prawdziwego, do Ojca, który jest w niebie czy może do bożka naszych obowiązków, bożka naszych lęków, bożka zrobionego z naszych nieuporządkowanych potrzeb? Czy ja się w ogóle modłę?

Odchodzenie od Boga zaczyna się od zaniedbywania modlitwy. Człowiek zabiega o sprawy tego świata i nie ma czasu dla Boga. Różne doświadczenia życiowe nie pozwalają uwierzyć, że jest On troskliwym Ojcem, który zna wszystkie nasze potrzeby i potrafi im zaradzić. Czasami człowiek chciałby widzieć w Bogu przyjaciela, ale czuje, że zbyt dużo wymaga, za dużo oczekuje. Nierzadko ulegamy podszeptom szatana, który mówi, że Bóg nie jest miłością i robi wszystko, aby nas od Boga odciągnąć.

Wiara może wzrastać tylko wtedy, gdy się modlimy. Modlitwa jest tak potrzebna jak powietrze, aby żyć. Gdy nie ma modlitwy, słabnie i zanika nasza wiara.

Czy wierzysz, że Bóg jest naszym Ojcem, że raduje się twoim istnieniem? I nie tylko cię stworzył, ale nieustannie troszczy się o ciebie?

Czy wierzysz, że byłeś potrzebny Bogu? Wśród milionów ludzi byłeś Mu potrzebny i ty.

Czy wierzysz, że Bóg ma wspaniały plan wobec twojego życia, że pragnie, abyś był szczęśliwy i to nie tylko w wieczności, ale już tu na ziemi, gdzie wszyscy żyjemy?

Wiem, że nie jest łatwo uwierzyć w nieskończoną miłość Boga, która przerasta wszelkie wyobrażenia. Ja sama bardzo długo nie mogłam uwierzyć w tę miłość. Urodziłam się w rodzinie katolickiej. Chodziłam do kościoła modliłam się i wiedziałam, że Bóg jest, że mnie kocha. Moje trudne doświadczenia z dzieciństwa i młodości często pogrążały mnie w bólu i smutku.

Gdy miałam 6 lat, mój ojciec zginął w wypadku. Mama często chorowała. I tak z nieco starszym bratem szybko musieliśmy dorastać. Chodząc do szkoły podstawowej, oprócz nauki, musiałam sprzątać, pracować, gotować i pracować w polu, a praca była często ponad siły dziecka. Później też było trudno, pojawiły się różne kryzysy, niechęć do życia, do pracy, do ludzi.

Nie umiałam dziękować Bogu za dar życia, bo było takie trudne i nie miało większego sensu. Nie umiałam zaakceptować siebie i historii mego życia. Patrząc na innych, czułam się bardzo nieszczęśliwa i wydawało mi się, że tak musi być, że trzeba dźwigać swój krzyż, aby kiedyś otrzymać nagrodę za trudy ziemskiego życia. Bóg był, ale gdzieś daleko i chociaż nie widziałam w Nim surowego, karzącego Ojca, to jednak nie rozumiałam i nie czułam Jego miłości: nie widziałam też zbyt wielu owoców mojej modlitwy. Czasami prosiłam, aby zabrał mnie już do swojego nieba. Bóg był w mojej głowie, ale nie było Go w sercu.

Przyszedł jednak taki dzień, błogostawiony dzień, szczęśliwy dzień, który wszystko odmienił i prawda o Bożej miłości pokonała najdłuższą drogę – z umysłu do serca. A stało się to pewnego zimowego wieczora 1994 r., kiedy gorąco się modliłam, prosząc Boga w swej bezradności, aby On mnie prowadził i obieca-

łam, że pójdę za Nim wszędzie, gdzie zechce. Czułam, że jest to chwila przemowa, że dzieje się coś niezwykłego. I tak było. Mogłam się o tym przekonać już niedługo, kiedy opuściły mnie dotychczasowe lęki, a do pracy biegłam jak na skrzydłach, mając w sercu dużo radości, pokoju i zapału. Dwa tygodnie później było jeszcze inne doświadczenie Bożej miłości, kiedy to podczas modlitwy o uzdrowienie w Kościele oo. Jezuitów na Sienkiewicza w Łodzi Jezus dotknął mnie swoją mocą i uzdrowił z choroby tarczycy, a już wcześniej przygotowywałam się psy-

chicznie do operacji, bo tak radził lekarz. Trudno mi było uwierzyć, że spotkała mnie tak wielka łaska. Moja wdzięczność i radość nie znały granic.

To doświadczenie Bożej miłości rozpoczęło nową księgę mojego życia. Najlepszy Ojciec podarował mi nowe życie, nowe oczy, nowe uszy, nowe serce. Zupełnie inaczej zaczęłam patrzeć na siebie, na ludzi, na Boga. Zachwycałam się pięknem otaczającego świata, którego nie dostrzegałam. I tak do dziś zadziwiam się tą miłością Boga, który ciągle obdarza mnie różnymi darami – radosnymi i trudnymi. Wszystkie są potrzebne, abym coraz bardziej upodabniała się do Mistrza z Nazaretu. Nigdy wystarczająco nie podziękuję Mu za to, co mi uczynił i ciągle czyni. Pragnę też bardzo, aby wszyscy doświadczyli tej miłości i cieszyli się szczęściem, które w pełni może dać tylko Bóg.

Po co żyjemy

Rekolekcje w życiu codziennym w Łodzi

W czasie Adwentu 2002 roku wspólnota lokalna w Łodzi po raz pierwszy podjęła się zorganizowania i przeprowadzenia otwartych dla osób spoza wspólnoty, rekolekcji ignacjańskich w życiu codziennym.

Myśl ta zrodziła się jeszcze w 2001 roku i dojrzewała. Już na początku października 2002 roku zaczęliśmy przygotowywać plan działania w gronie osób odpowiedzialnych. Okazało się wówczas, jak bardzo przydatne były treści i instrukcje z letniego seminarium WŻCh w Mielnie.

Rekolekcje odbywały się przy parafii o.o. Jezuitów w Łodzi przez cztery kolejne niedziele: 24 listopada oraz 1, 8 i 16 grudnia. Spotkanie rekolekcyjne obejmowało Eucharystię, konferencję, medytację i spotkania w grupach. Na każdym spotkaniu uczestnicy otrzymywali propozycje tekstów do medytacji na cały tydzień. Mieli też możliwość rozmowy w ciągu tygodnia o swoich doświadczeniach duchowych z wyznaczonymi osobami.

Skupiliśmy się wokół Fundamentu Ćwiczeń Duchowych św. Ignacego, a zwłaszcza wokół tematów: „Bóg naszym Ojcem”, „Po co żyjemy”, „Ku wolności wyswobodził nas Chrystus”. Podczas ostatniego spotkania staraliśmy się zebrać opinie uczestników rekolekcji w ankietach i zakończyliśmy naszą wspólną drogę dziękczynieniem w Eucharystii i adoracji Najświętszego Sakramentu oraz Agapą.

Rekolekcjom towarzyszyła atmosfera skupienia i radości. To przedsięwzięcie pokazało, że ludzie naprawdę poszukują pogłębienia swojej modlitwy i wiary. Świadczyła o tym choćby liczba osób uczestniczących (wahała się od 100 do 80 osób).

Szczególnym darem okazała się też osoba o. Tadeusza Domerackiego, który „przyszedł” do parafii o.o. Jezuitów dosłownie w przededniu rekolekcji i jak sam to określił: „wsiadł do pędzącego pociągu”. To on właśnie stał się naszym duchowym opiekunem i wsparciem.

Wszyscy uczestnicy zainteresowani duchowością św. Ignacego i Wspólnotą Życia Chrześcijańskiego zostali zaproszeni na styczniowe spotkanie łódzkiej WŻCh.

Rekolekcje były cennym czasem dla uczestniczących w nich osób z zewnątrz (tak wynika z ankiet), ale także dla nas, postępujących w czasie rekolekcji. Była to naprawdę nasza wspólna praca. Każdy znalazł miejsce dla swoich zdolności, możliwości i pragnień. Zdobyli-

śmy doświadczenie, czym jest wspólne apostołstwo i wspólny cel. Cieszyło też, że pomimo trudności i wielu innych obowiązków, mogliśmy zrobić coś dla innych. Nagrodą dla nas była ich radość, zadowolenie i konkretne owoce, a także wyrażenie przez wielu żalu, że to już koniec. Na pytanie w ankiecie: „Czy w przyszłości chciałbyś uczestniczyć w tego typu rekolekcjach” – większość odpowiedziała pozytywnie.

Byliśmy więc świadkami cudu i na naszych oczach stawały się ciałem słowa św. Ignacego: „ufaj, jakby wszystko zależało od Boga, a czyn tak, jakby wszystko zależało od ciebie.”

Poniżej podajemy kilka wypowiedzi-świadectw uczestników rekolekcji (na podstawie ankiet).

„Na takie rekolekcje czekałam. Za to dziękuję, że były.”

„Głęboko poczułam obecność Boga miłosiernego, który mnie kocha taką, jaka jestem, z moimi grzechami i wadami.”

„Sposób prowadzenia godny naśladowania.”

„Więcej się przeżywa niż na innych rekolekcjach.”

„Rekolekcje były przeprowadzone sprawnie i każdy przychodzący spotykał się z troską i zainteresowaniem ze strony organizatorów.”

„Dla osoby pracującej jest to dobra propozycja.”

„Trudno samemu zmobilizować się do codziennej medytacji, a takie rekolekcje bardzo w tym pomagają.”

Bogu niech będą dzięki. AMDG

Małgorzata Sosińska

*Wspólnota Życia Chrześcijańskiego w Łodzi
składa gorące podziękowania
wszystkim tym członkom narodowej WŻCh,
którzy w różnoraki sposób służyli pomocą
w przygotowaniu rekolekcji ignacjańskich
w życiu codziennym, a szczególnie
Teresie Litwiniak i Danusi Dworakowskiej
z warszawskiej wspólnoty „Andrzej Bobola”.
Bóg zapłać!*

Informacje, prośby serdeczności

❖ Białystok:

W dniach 8-9 marca białostocka WŻCh przeżywało spotkanie formacyjne z udziałem naszego asystenta o. R. Friedricha. Podczas tego spotkania 9 osób złożyło przymierze, w tym 3 osoby po raz pierwszy – Kasia Ż., Monika Cz., Beata W. – „to Bóg jest w was sprawcą i chcenia, i działania zgodnie z Jego wolą.” (Flp 2, 13). Podjęto również decyzję o przeprowadzeniu wyborów odpowiedzialnych za wspólnotę lokalną. Wybory odbędą się 16 maja 2003 r. w dniu św. Andrzeja Boboli, patrona WŻCh. Wszystkich białostoczian serdecznie zapraszamy na godz. 19 do mieszkania Ireny R.: Al. Piłsudskiego 16 m. 11 i prosimy o modlitwę w intencji wyborów.

Informacje ze wspólnot podstawowych:

Magnificat – w grudniu zakończyła cykl spotkań re-wizyjnych; Barbara N. wycofała się z WŻCh (jestem sympatykiem i dlatego piszę – bn); wspólnota wybrała odpowiedzialnych – obecnie koordynatorem jest Jola W., a animatorem – Hania P. Dziękujemy Basi B. i Andrzejowi P. za dotychczasowe pełnienie posługi odpowiedzialnych.

Arka – Ewa P. znalazła swoje miejsce w tej grupie. Podjęła także funkcję animatora.

Barbara Nawrocka

Kartka z notatnika – 14 lutego 2003 r.

JOLKA, TAK WYSZŁO...

„Spieszmy się kochać ludzi, tak szybko odchodzą...” Ten dobrze znany fragment wiersza ks. J. Twardowskiego od razu przychodzi na myśl, gdy na drodze życia zderzamy się ze śmiercią.

„Powiało wiecznością...” usłyszałam zaraz po informacji o nagłym odejściu brata **Joli Winnickiej**. Widziałam go kilka razy, ale Jolę znam lata. To jej młodszy brat. I pomimo że jej ból jest tylko jej bólem, ja mogę być w pobliżu, przynajmniej na odległość kabla telefonicznego i poprzez modlitwę. Jarek nie chorował. Miał pracę, dziewczynę. Jak mówi Jola: „zaczęło mu się układać”.

Dzień św. Walentego, patrona zakochanych, spędzał w domu rodzinnym z dziewczyną. Źle się poczuł, położył się... długotrwała reanimacja – w domu i w szpitalu – tylko na krótko przywróciła akcję serca.

Jak to możliwe, że tak nagle, bez uprzedzenia, odchodzi ktoś bliski? Dlaczego w momencie, gdy zaczyna mu się układać? Gdy bliscy oczekują powiadomienia o zaręczynach, terminie ślubu? Dlaczego nie mógł cieszyć się szczęściem? Kilka dni trwało uporczywe „dlaczego?”. Do mo-

mentu, gdy serce nie odpowiedziało zwrotem tak często używanym przez Jarka: „Jolka, TAK WYSZŁO”.

Będzie jeszcze ból, tęsknota, ale nad nimi delikatnie unosi się zgoda na to, co jest. Kojąco pobrzmiwa „tak wyszło...”
Wieczny odpoczynek racz mu dać Panie... bn

❖ Piotrków Trybunalski:

W dniu 3 grudnia w Kościele oo. Jezuitów p.w. Franciszka Ksawerego została odprawiona uroczysta msza św., której przewodniczył ks. arcybiskup łódzki Władysław Ziółtek. W wygłoszonej homilii nawiązał do działalności misyjnej św. Franciszka Ksawerego zachęcając wszystkich wiernych słowami: „idźcie i głoscie” innym Dobrą Nowinę swoim życiem zgodnym z Ewangelią.

Z racji obchodów 450 lat od śmierci patrona kościoła ojciec superior Andrzej Lemiesz zorganizował wystawę zdjęć i dokumentów związanych z historią i życiem kościoła. Dwie osoby z naszej wspólnoty (Basia i Danusia) pomagały przy wykonaniu tej wystawy.

25 stycznia br. w Kościele oo. Jezuitów rozpoczęło się 10-tygodniowe seminarium odnowy życia w Duchu Świętym. W każdą sobotę przez o. Andrzeja Lemiesza odprawiana jest Msza św. i wygłaszana konferencja. Jedna ze wspólnot podstawowych zaangażowała się w prowadzenie grup dzielenia.

10 marca br. rozpoczęły się 4-tygodniowe rekolekcje w życiu codziennym, które przygotowały dwie wspólnoty podstawowe pod kierunkiem asystenta o. Andrzeja Lemiesza SJ, który co tydzień będzie odprawiał Eucharystię i głosił konferencje. Wspólnota piotrkowska kontynuuje comiesięczne czuwania modlitewne przed obrazem Matki Bożej Trybunalskiej. Czuwania te zostały podjęte w intencji szerzenia kultu MB Trybunalskiej i koronacji obrazu koranami papieskimi.

Anna Ciesielska

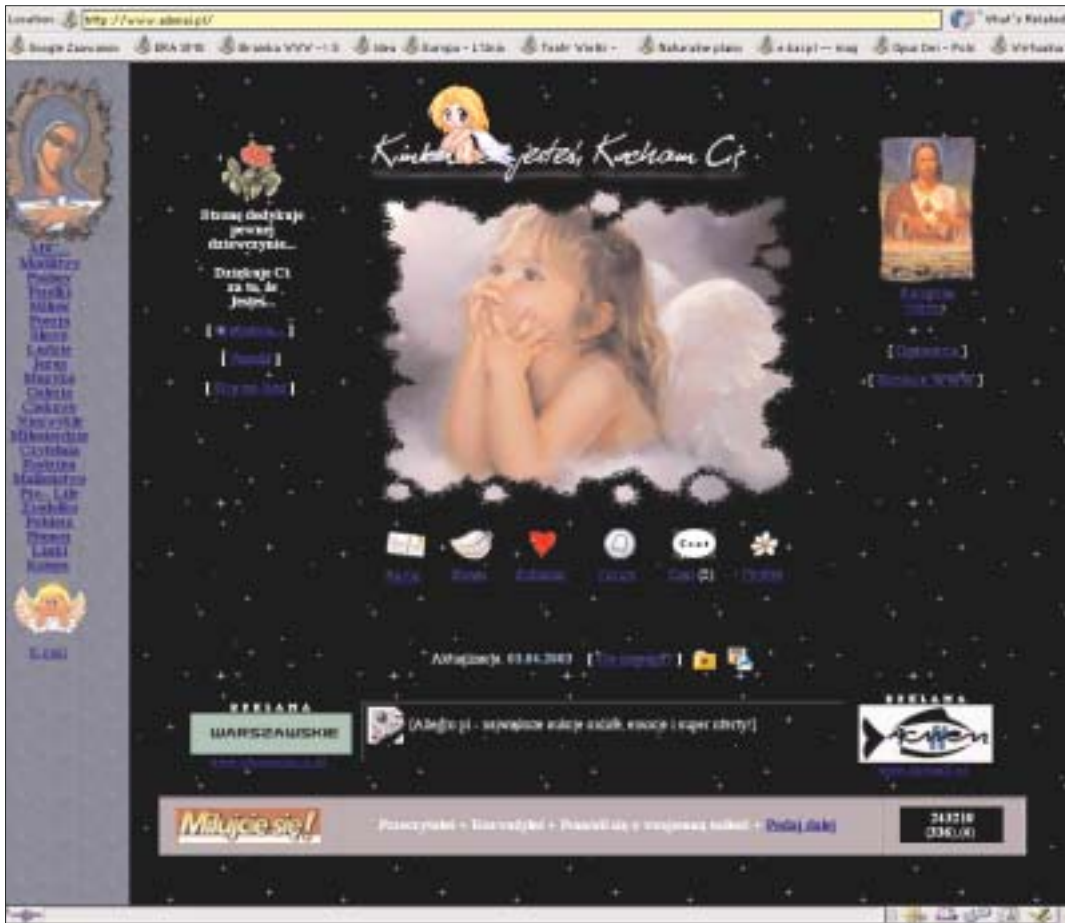
♥ 29 stycznia **Sylwia Wydra** ze wspólnoty „Przymierze” w Piotrkowie Tryb. urodziła córeczkę. Małej Juleczce i jej rodzicom życzymy Bożego błogostawieństwa.

♥ Cieszymy się wraz z **Magdą Witkowską** ze wspólnoty „Chaire” i jej mężem **Sławkiem** z narodzin syna – Pawełka.

♥ Cieszymy się wraz z **Kasią i Jankiem Sołdaczukami** ze wspólnoty „Magis” z narodzin syna – Jakuba.

Małeństwu i rodzicom życzymy wiele zdrowia i radości.

Znajdziesz na stronach WWW

<http://www.adonai.pl>
Pomoc duchowa

Jest to strona domowa Tomka. Na liczne pytania zaciekawionych internautów, kto jest twórcą tej strony, autor napisał: „... Mam 29 lat... Nie jestem księdzem... Nie skończyłem również studiów teologicznych... Jestem «zwykłym» człowiekiem, który po prostu cieszy się życiem...”

Moje motto na dziś:

...O Panie pomóż mi człowiekiem zawsze być.

W miłości odkryć godność swą.

Daj bym nie zwątpił w drugiego człowieka

– prawdziwą wielkość jego miłości...”

A jednak wiele osób trafiających na tę stronę dziwi się, że jej autorem jest osoba świecka. Dużo na niej zagadnień związanych z Bogiem, miłością. Pomoc Duchowa – to nazwa tej strony. Na temat zawartości strony autor napisał: „Jeśli chodzi o dobór materiałów to prezentuję na niej treści, które są po prostu bliskie mojemu sercu.”

Strona jest pełna radości i pokoju. Wiele tu modlitwy, dużo poezji. Strona (pod nieco innym adresem) powstała w lipcu 2001 r. i w swoich początkach miała zawierać tylko informacje na temat zespołu Pomoc Duchowa oraz zmarłej tragicznie poetki Agaty Budzyńskiej. Strona wciąż się rozrasta, zmieniła też charakter. Coraz więcej osób może znaleźć tu coś dla siebie. Ciekawe opowiadania dla ducha, opowiadania rodzinne, bajki dla dzieci, rozważania, które mogą posłużyć do medytacji, teksty do zamyśleń, sporo humoru, prezentacje do pobrania. Wszystko to

w klimacie miłości do Boga i człowieka.

Na stronie można znaleźć też życiorysy świętych oraz znanych ludzi, informacje o różnych wydarzeniach historycznych.

Dla śpiewających i grających słowa i akordy piosenek m.in. Tomka Kamińskiego, Antoniny Krzysztoń, Starego Dobrego Matżeństwa, ks. Aleksandra Nowaka i innych.

W czytelnym można poczytać niezwykle świadectwa, ciekawe książki, dokumenty, kazania. W dziale Poezja można znaleźć wiersze m.in. Adama Asnyka, Józefa Barana, Grzegorza Pasierba, Agaty Budzyńskiej, Cypriana Kamila Norwida, Haliny Poświatowskiej, Edwarda Stachury, Jerzego Szymika, Jana Twardowskiego, Katarzyny Wawrzonowskiej, Adama Ziemiannina i innych. Jako motto strony z poezją autor zamieścił następujące słowa:

„Jeśli obok ciebie jest ktoś cierpiący, płacz razem z nim.

Jeżeli jest ktoś szczęśliwy, śmieć się wraz z nim.

Wszyscy jesteśmy aniołami z jednym skrzydłem:

możemy latać tylko wtedy, gdy obejmujemy drugiego człowieka ...”

Dla chętnych możliwość poznania innych osób odwiedzających stronę. Jako odpowiedź na potrzeby ludzi samotnych poszukujących kontaktów z innymi osobami o podobnym systemie wartości i zainteresowaniach powstało Żródłko. Jego zadaniem jest umożliwienie poznania się poprzez wzajemną wymianę informacji na temat swoich pragnień, oczekiwań i problemów. Na stronie również możliwość dyskusji na forum oraz wejście na czat.

Na koniec życzenia od autora dla wszystkich odwiedzających stronę:

„Niech cię Pan błogostawi i strzeże.

Niech Pan rozpromieni oblicze swe nad tobą,

Niech cię obdarzy swą łaską.

Niech zwróci ku tobie swe oblicze i

Niech cię obdarzy pokojem.”

oprac. DP

Nieustannie polecamy również strony:

– światowej WZCh – <http://cvc-clc.net>

– narodowej WZCh – <http://www.wzch.org.pl>

– domów rekolekcyjnych – <http://www.jezuici.pl/dr>

– modlitwy codziennej – <http://www.jezuici.krakow.pl/sp>

Domy rekolekcyjne zapraszają

Dom Rekolekcyjny „Górka”
ul. Ks. Kaszelewskiego 9, 34-500 ZAKOPANE
tel. (18) 206.26.95, fax (18) 206.26.96
e-mail: dr-gorka@jezuici.krakow.pl

FUNDAMENT ĆD: 7-11.05.2003; 18-22.08.2003;
 3-7.09.2003

REKOLEKCJE OŚMIODNIOWE

13-21.05.2003 I, II, III tydzień
 3-11.06.2003 I, II, III tydzień
 23-31.08.2003 I - IV tydzień
 10-18.09.2003 I, II, III tydzień

Archidiecezjalny Dom Rekolekcyjny
ul. Benedyktyńska 5, 37-500 JAROSŁAW
tel. (16) 621 52 24
e-mail: adr@przemysl.opoka.org.pl

REKOLEKCJE OŚMIODNIOWE

5-13.07.2003 I-III Tydzień i synteza
 14-22.07.2003 I - IV tydzień
 2-10.08.2003 I - IV tydzień
 Rekolekcje lipcowe przeznaczone są przede wszystkim dla kapłanów i kleryków, ale mogą w nich brać udział także inne osoby.

Dom Rekolekcyjny NMP Wniebowziętej
36-201 Stara Wieś 551
tel: (13) 4342758, 4340091 fax: (13) 4342061
dr-sw@jezuici.krakow.pl

W Domu Rekolekcyjnym zwanym Ogniskiem Rekolekcyjnym w Starej Wsi oraz w jego filiach istnieje możliwość odprawienia indywidualnie Ćwiczeń Duchowych św. Ignacego Loyoli (rekolekcje ośmiiodniowe) w następujących terminach:
 Ognisko Rekolekcyjne w Starej Wsi (50 km na południe od Rzeszowa): 22-30.04; 5-14.05; 2-10.06; 11-19.06; 20-29.06; 4-13.07; 15-24.07; 4-13.08; 16-22.08; 27.08-5.09;
 Ognisko Rekolekcyjne w Bliznem (45 km na południe od Rzeszowa): 26.04-4.05; 6-14.05; 20-29.05; 31.05-8.06; 21-30.06; 2-11.07; 13-22.07; 24.07-2.08; 4-12.08; 14-23.08; 28.08-6.09;
 Ognisko Rekolekcyjne w Antoniowie (22 km od Stalowej Woli): 25.04-04.05; 6--14.05; 20-28.05; 30.05-07.06; 21-30.06; 2-11.07; 13-22.07; 24.07-2.08; 4-12.08; 14-23.08; 28.08-6.09;

Centrum Formacji Duchowej (Salwatorianie)
ul. Św. Jacka 16, 30-364 Kraków
tel. (0-12) 269-2397
www.cfd.salwatorianie.pl

REKOLEKCJE OŚMIODNIOWE

28.06. - 6.07.2003 I - IV tydzień
 18-26.08. 2003 I - IV tydzień
 25.09. - 3.10. 2003 I - IV tydzień

Dom Rekolekcyjny św. Józefa
ul. Sobieskiego 40, skr. poczt. 72
43-502 CZECHOWICE-DZIEDZICE
tel. (32) 215-33-67, fax (32) 215-90-60
e-mail: dr-czdz@jezuici.krakow.pl

FUNDAMENT ĆD: 11-16.07.2003; 26-31.08.2003;
 30.09. - 5.10.2003; 2-7.12.2003

REKOLEKCJE OŚMIODNIOWE:

26.04. - 4.05.2003 I, II, IV tydzień i Synteza
 1-9.07.2003 I, II tydzień i Synteza
 19-27. 07.2003 I, II, III, IV tydzień
 1-9. 08.2003 I, II tydzień i Synteza
 11-19.08.2003 I, II, III, IV tydzień
 13-21.09.2003 I, II, IV tydzień i Synteza
 22-30.11.2003 I, II, III tydzień

Ignacjańskie Centrum Formacji Duchowej
ul. Tatrzańska 35, 81-313 GDYNIA,
tel. (58) 621-05-15 lub 620-69-09, fax (58) 621-03-50
e-mail: icfd@jezuici.pl

FUNDAMENT ĆD: 12-17.07.2003; 8-13.08.2003

REKOLEKCJE OŚMIODNIOWE

19-27.07.2003 I, II tydzień
 29.07 - 6.08.2003 II, III i IV tydzień
 23-31.08.2003 I tydzień, Synteza

Dom Rekolekcyjny Ojców Jezuitów
ul. Stawiszyńska 2, 62-800 KALISZ,
tel. (62) 757-34-46, fax (062) 766-41-36
e-meil: kaliszsj@pro.onet.pl

WPROWADZENIE W MODLITWĘ: 14-19.06.2003;
 16-21.07.2003

REKOLEKCJE OŚMIODNIOWE

9-18 05.2003 II tydzień
 10-18.05.2003 I i IV tydzień
 6-14.07.2003 I, II tydzień i Synteza
 23-31.07.2003 I, II i III tydzień
 6-14.08.2003 I, II i IV tydzień
 23-31.08.2003 I, II i III tydzień

Centrum Duchowości
ul. Św. Kingi 74/84, 42-226 CZĘSTOCHOWA
tel. (34) 324.40.19, fax: (34) 324.89.57
e-mail: dr-czest@jezuici.krakow.pl

FUNDAMENT ĆD: 27.05-1.06.2003; 12-17.08.2003; 26.09 -
 1.10.2003; 2-7.12.2003

REKOLEKCJE OŚMIODNIOWE:

26.04 - 4.05.2003 I, II, IV tydzień
 13- 21.05.2003 Synteza
 2-10.08.2003 I - IV tydzień
 20- 28.08.2003 I - IV tydzień
 10-18.09.2003 I - IV tydzień
 1-15.10.2003 Synteza

Domy rekolekcyjne zapraszają

SESJE • SKUPIENIA • KURSY

SESJE • SKUPIENIA • KURSY

GDYNIA

Edukacja przez zabawę – Centrum Arrupe

30.05 – 01.06.2003

Szkolenie przeznaczone jest dla wychowawców pragnących urozmaicić godziny wychowawcze, obozy dla dzieci i młodzieży, szkolne imprezy. Sesję poprowadzi p. Bernardeta Lechowicz, pedagog i wykładowca w Wyższej Szkole Filozoficzno-Pedagogicznej „Ignatianum” w Krakowie.

Odrodzenie z Maryją. Przejsie medytacyjno-kontemplacyjne

19–21.06.2003

Letnia Szkoła Teologii: teologia żywa 25–29.06.2003

Letnia szkoła teologii przedstawia wybrane zagadnienia teologii współczesnej również osobom nie mającym wyższego wykształcenia teologicznego. Jej zadaniem jest wprowadzenie osób, które pragną pogłębić zrozumienie swojej wiary oraz poszukują odpowiedzi na ważne pytania egzystencjalne. Szkołę poprowadzą jezuita, wykładowcy teologii na Papieskim Wydziale Teologicznym w Warszawie: o. Grzegorz Bubel SJ, o. Marek Wójtowicz SJ, o. Marek Blaza SJ, o. Artur Filipowicz SJ.

Rekolekcje: Modlitwa Jezusowa 16-21.08.2003

Rekolekcje młodzieżowe

Szkoła kontaktu z Bogiem I 06–10.05.2003

CZECHOWICE-DZIEDZICE

Wpływ obrazu Boga na życie osobiste

21–24.08.2003

W proponowanym skupieniu podjęte zostaną między innymi tematy: Kształtowanie się obrazu Boga w nas. Obrazy Boga jakie nosimy w sobie. Chrystus prawdziwym obrazem Boga. Prowadzi: Pan Piotr Bednarczyk, pedagog.

Poznać siebie 05–07.09. 2003

Sesja prowadzona będzie w formie warsztatów dających narzędzia do poznania własnych uwarunkowań i mechanizmów obronnych, które utrudniają rozwój relacji z ludźmi i Bogiem. Prowadzi: Pani dr Krystyna Kotowa, psycholog i terapeuta.

Boża Opatrzność a ludzki lęk 26–28.09. 2003

Jaka jest relacja pomiędzy lękiem a Bożą Opatrznością? Miejsce i funkcja uczuć w życiu człowieka. Dlaczego przeżywamy lęk? Sposoby radzenia sobie z lękiem (ucieczka – zrozumienie

– wykorzystanie dla rozwoju). Te i podobne problemy zostaną podjęte podczas skupienia. Prowadzi: Pani Dorota Przygodzka, psychiatra oraz ekipa Domu Rekolekcyjnego.

KALISZ

Jak udoskonalać relacje z dziećmi 22–25.05.2003

Sesja ma formę warsztatów dla rodziców. W programie m.in. następujące tematy: rozpoznawanie, nazywanie i zaakceptowanie uczuć, akceptacja uczuć dziecka, jak ją okazywać, jak pomagać dziecku radzić sobie z własnymi uczuciami; zachęcanie dziecka do współpracy, do samodzielności; rozwiązywanie problemów i konfliktów w rodzinie. Sesję poprowadzą psychologowie Aneta Pęczak i Jolanta Siwak.

Rekolekcje młodzieżowe

Szkoła kontaktu z Bogiem I 20–24.06.2003

Szkoła kontaktu z Bogiem II 24–29.06.2003

STARA WIEŚ

Różaniec kontemplacją Chrystusa: skupienie

31.05 – 01.06.2003

CZĘSTOCHOWA

Odrodzenie z Maryją 23–25.05.2003

U stóp Jasnej Góry proponujemy skupienie służące odnowie modlitwy i życia na wzór życia Maryi. Droga modlitwy prowadzi przez medytacje i kontemplacje – do zjednoczenia z Bogiem w życiu codziennym. Prowadzi o. Jacek Bolewski SJ.

Kurs duchowości ignacjańskiej 04–07.09.2003

Kurs poprowadzi ekipa Centrum i zaproszeni goście.

EUROPEJSKIE CENTRUM KOMUNIKACJI I KULTURY (ECCC)

ul. Olecka 30, 04-984 Warszawa-Falenica

tel. 22/872-04-41, fax 22/872-02-85

eccc@pro.onet.pl, <http://www.eccc.pl>

Sesja: Poznaj siebie 19–21.09.2003

Sesja jest prowadzona w formie warsztatów dających narzędzia do poznania własnych uwarunkowań i mechanizmów obronnych. Prawdziwe poznanie siebie pozwala przyjąć swoje słabości i otworzyć się na współpracę z łaską Bożą. Sesję poprowadzi Krystyna Kotowa, psycholog i psychoterapeuta.

Opracowanie na podstawie stron internetowych oraz nadesłanych informacji: Danuta Piskorska

KALENDARIUM

- 29.06 – 07.07.2003 – Rekolekcje WŻCh – Zakopane
Blizsze informacje: Krystyna Seremak (k.seremak@wp.pl;
tel.: 22/672-73-09)
- 30.07 – 08.08.2003 – Zgromadzenie Ogólne WŻCh – Nairobi, Kenia
Delegatami wspólnoty polskiej są: Ewa Dybowska,
Elżbieta Gleba i o. Zygfryd Kot SJ.
- 14-17.08.2003 – Spotkanie Rady Wykonawczej i Rady Głównej – Mielno
- 19-21.09.2003 – Sesja na temat rekolekcji w ciągu życia – Gdańsk
- 4-5.10.2003 – Spotkanie dla prewspólnot
-

INTENCJE II KRUCJATY MODLITWY ZA OJCZYZNĘ

- Maj 2003** – Za sprawujących władzę w Polsce, aby w swych decyzjach i działaniach kierowali się troską o dobro wspólne Rodaków.
- Czerwiec 2003** – O podjęcie wysiłku budowania jedności Europy w oparciu o wartości chrześcijańskie.
- Lipiec 2003** – Za wolontariuszy, którzy pomagają w różnorodnych dziełach charytatywnych, aby poprzez ich świadectwo powiększał się krąg osób bezinteresownie służących bliźnim.
- Sierpień 2003** – O wyzwalenie naszego życia społecznego z korupcji.
- Wrzesień 2003** – Za nauczycieli i wychowawców, aby oprócz przekazywanej wiedzy, rozwijali w dzieciach i młodzieży troskę o najuboższych.
- Październik 2003** – Dziękując Bogu za 25-lecie postugi Ojca Świętego módlmy się o zdrowie i łaski Ducha Świętego na dalszą jego postugę Kościołowi w świecie i w Polsce.
-

Wspólnota w Misji. Biuletyn Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego w Polsce. Kwartalnik. Cena 4 zł.

Redakcja: Małgorzata Golanowska, Marek Kwiatkowski. Skład i łamanie: Dorota Kulesza-Wrzosek.

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania i redagowania nadsyłanych materiałów.

Adres redakcji: Wspólnota w Misji, 02-532 Warszawa, ul. Rakowiecka 61, tel.: 54 28 890, fax: 848 94 99,
e-mail: sekretariat.wzch@wp.pl

ISSN 1508-1346